

THÊM, MỘT ĐÓA HỒ NGHI

Xuyên Trà

thơ Xuyên Trà
tựa Du Tử Lê
bìa Hồ Thành Đức
phụ bản: Bé Ký
phổ nhạc: Nguyễn Tất Vĩnh, Tống Hữu
Hạnh, Trần Ngọc Mỹ
trình bày: Hạ Thảo Yên
Sông Thu xuất bản
năm 2004

ĐI TÌM PHẦN MÁU, THỊT NÀO KHÁC MANG TÊN XUYÊN TRÀ TRONG THI PHẨM " THÊM, MỘT ĐÓA HỒ NGHI "

DU TỬ LÊ

Trong ghi nhận của tôi, (thì,) đời-kiếp-thi-ca của một thi sĩ thường rất ngắn! Ông/Bà ấy có thể vẫn làm thơ cho tới ngày cuối đời-sống-thân-xác...Nhưng đa số thường lặp lại chính mình! Tôi cho đó là bất hạnh, là thảm kịch lớn lao nhất, của thi sĩ. Nó như mặt khác của ân sủng thiêng liêng bất thường (mà,) trước đó, Thượng Đế đã quá mức nhẹ dạ dành riêng cho thi sĩ.

Nói như thế, không có nghĩa tất cả mọi thi sĩ, đều chịu chung một số phận. Bằng cơ hôm nay, Xuyên Trà đã cho chính ông, trước nhất, sau đó tới chúng ta, thi phẩm *mới* của ông.

Tôi cố tình viết nghiêng chữ "*mới*" - vì nó... mới. Tính từ mới, tôi dùng ở đây, không mang ý nghĩa quen thuộc, là một thi phẩm khác của cùng một tác giả, được ấn hành tức thì, chưa lâu...Tính từ mới, tôi dùng ở đây cho thi phẩm Thêm, Một Đóa Hồ Nghi, mang ý nghĩa nhà thơ Xuyên Trà đã có được cho đời-kiếp-thi-ca của chính ông, phần máu, thịt, khác.

Nhớ lại, đọc lại thi phẩm Ngọt, Đau, Nỗi Nhớ của Xuyên Trà, cách đây 4 năm, dù cho nỗi nhớ còn roi rớt, thấp thoáng đâu đó, trên lộ trình thi ca của Xuyên Trà hôm nay, nhưng, theo tôi, đó chỉ là những hạt bụi, những giải mây vô thức nhạt, mờ xiêu tán xa xăm. Bởi vì, chẳng những tôi không một chút hồ nghi; (mà,) còn hạnh phúc biết bao trước những kết tinh quyết liệt, rắn, chắc và lấp lánh tính định đề qua rất nhiều câu thơ, tìm thấy trong Thêm, Một Đóa Hồ Nghi của Xuyên Trà; như :

Ngọn cờ cũng đừng chết trân

Hướng hồ ta, một mộ phần không bia

Hay:

Ta tội nghiệp, bên trời, quay quắt nhớ

Đời đông vui, sao người bỏ ta, về...

Hoặc:

Ta thân củi, ướt mềm, tro cũng lạnh

Không biết tình, còn cháy được bao nhiêu ?

Hoặc nữa:

Ta biết chắc, buổi đời em tình khiết

Đã nhú mầm, thêm, một đóa hồ nghi...

Nếu còn tiếp tục trưng dẫn những câu thơ mang tính kết tinh, định đề từ thi phẩm *Thêm, Một Đóa Hồ Nghi*, của Xuyên Trà, tôi cho là thừa thãi, chưa kể, không phải với người đọc.

Do đó, bằng vào tinh thần liên tài, tôi trân trọng kêu gọi quý vị và các bạn, dù ở đâu, bất cứ nơi nào trên mặt đất, nếu có dịp, xin hãy gửi lời chúc mừng tới một Xuyên Trà, mới- Một Xuyên Trà vẫn rất thi sĩ, hiểu theo nghĩa ông đã tách, thoát khỏi bóng rợp thi ca của chính ông.

Du Tử Lê

(Calif. Mar. 2004.)

Cám ơn

Cám ơn em, thuở ngọt ngào
Ngát thơm từ những tế bào thịt da
Cám ơn đời, đã cho ta
Trầm hương địa võng. Thiên la ngục tù
Cám ơn, từng tiếng mẹ ru
Cho con thức, giữa mịt mù trăm năm
Cám ơn, tình đất xa xăm
Mai sau
 còn
 một chỗ nằm
 cạnh em...

Kỷ niệm

Đêm nghịch ngợm. Khoét tròn nỗi nhớ
Mắt môi người. Dao cứa. Ngọt đời ta...!

Gọi em về

Sao em không là My Châu
Tiếc chi chiếc áo buổi qua cầu
Hai mươi năm không hề tằm tích
Ta mãi tìm. Em trôi nổi về đâu?

Em không đến sao lòng ta còn đợi !...
Ngút ngàn xa. Mỗi cánh chim về
Ngày cũng vội như mặt trời xuống núi
Chén rượu đời. Sớm tỉnh. Chiều mê

Đâu có giếng như ngày xưa Trọng Thủy
Mà sông hồ, em mấy nẻo sơn khê
Ta liêu lĩnh. Cấp Nỏ Thần. Linh nghiệm
Bản ngàn tên. Xin mời gọi : Em về.

Buổi sáng

Sáng nay. Dậy sớm. Ra ngồi
Ngoài hiên, chim gọi lung đòai khúc vui
Trà thơm trong tách còn mùi
Tình thơm từ buổi ngược xuôi đợi chờ
Da người còn ấm giấc mơ
Tóc người buông xoã, nghiêng tờ thư tôi
Biết tình còn ở xa xôi
Sáng nay.
Dậy sớm.
Ra ngồi.
Ngoài hiên.

Nếu có, những điều...

Nếu có, những điều
Anh muốn hỏi em
Dẫu đã quá xa, cũng đừng nói thật
Anh diễm phúc, không còn gì để mất
Thì xin em, hư ảo một phù sinh

Nếu có, những điều
Anh đã lãng quên
Dẫu mới hôm qua, bên kia đời sống
Ta hữu hạn giữa đất trời cao rộng
Mượn kiếp người, di cảo một tà dương

Nếu có, những điều
Ta nhớ ta thương
Dẫu chỉ để làm vui khi nhắm mắt
Hạnh phúc khô như trái sầu bất trắc
Rụng quanh đời. Thêm, một đóa hồ nghi...!!!

So sánh

Ngọn cò cũng đứng chết trân
Huống hồ ta, một mộ phần không bia !
Mười năm những cách, đoạn, lia
Cầm bằng sông, núi, rẽ, chia, một đời...?
(Trại Tiên Lân 1985)

Điều thiệt thòi của kẻ phản bội

Điều thiệt thòi của kẻ phản bội
Không phải là chiếc cầu đã gãy
Trên đường quay trở lại
Mà chính là bóng tối
Để không nhận ra mình

Điều thiệt thòi của kẻ phản bội
Không như những con thú lạc đàn
Chạy giữa rừng lửa than
Tru tréo lời ân hận
Mà chính là
Tiếng kêu muộn màng
Khuất bên kia
Bờ ánh sáng

Đêm, tháng tư

Đâu có buổi bình minh hạnh phúc
Mà ta ngồi đợi mãi đêm thâu
Đời như sóng dạt xô cuồn lũ
Còn ta như thân mục dưới chân cầu

Ta đứng sững giữa tà huy hoắc
Núi sông này sao có buổi điều linh
Hồn phách lạc trong áo màu Chiêm Nữ
Vượn hú non cao, nhật bóng cung đình

Như cánh vạc soãi bay chiều vắng
Chập chờn xa trong cửa hoàng hôn
Nghe đồng vọng ai mở lời kinh khở
Tiếng chuông chùa gọi, tỉnh, một càn khôn

Đêm, tháng tư, cao một vầng trăng khuyết
Gọi muôn hồn xiêu tán trở về đây
Bao oan khúc chảy thành máu lệ
Cho ngàn sau: huyền sử thật đây.

Lục bát, rời

Bò cạp cắn, nhúc thâu đêm
Em không nọc độc
Nghe rêm cả đời
Mím môi không nói thành lời

Chắc gì em đứng ngõ sau
Sáng sương ủ dột
Chiều lau lách buồn
Nghĩa nhân như cánh chuồn chuồn

Giận nhau sáng gặp không chào
Quay lưng nhìn lên
Ra vào tiệc khan
Đêm qua niên kỉ hai ngàn

Ví dầu mai lại gặp nhau
Không dung kẻ trước
Người sau vẫn là
Em cười, tại chút tình xa...

(Atlanta, NKi 2000)

Xuôi ngược với trời tình

Cũng chỉ vì em, ta năm lần bảy lượt
Lang bạt giang hồ tứ cố vô thân
Rượu đã cay sao rót lòng xối xả
Bước chân đi còn ngoái lại bao lần

Ta cũng biết bề sâu kia thăm thẳm
Mà nhân gian gắng gượng buổi đi về
Đời đã quắt ta trận đòn chí tử
Buổi xế ngày còn lợi giữa cơn mê

Ta có lúc, bơi ngược dòng thí mạng
Mặc cho đời cuốn chảy quẩn quanh
Nương tử ơi! ta cuồng điên một kiếp
Cũng chỉ vì em, chứ đâu phải trời hành

Bến hạnh phúc, em thuận buồm xuôi gió
Ta đầu nguồn, giăng sợi nhớ ba sinh
Em hả dạ một thời hương quốc sắc
Còn ta trôi xuôi ngược với trời tình...

Với Ông Địa

Sáng dậy, hỏi Ông Địa
Con đường nào ta đi
Trong mỗi ngày tất bật
Sao Ông Địa cười khi

Trưa về, thấy Ông Địa
Hỏi đất trời thênh thang
Còn bao nhiêu lắm lẽ
Những cuộc tình dở dang

Nửa khuya xin Ông Địa
Điều thuốc cầm trên tay
Ấm môi đêm trừ tịch
Ngày, sắp qua một ngày

Sao Ông ngồi cầm quạt
Cả bốn mùa quanh năm
Xua giùm ta oan khúc
Tỏ như đêm nguyệt rằm

Ngày mai tạ Ông Địa
Đốt nén nhang Phật Bà
Ông Địa cười, quay mặt
Tâm người, đâu phải Ta.

Thương về Quảng Trị

Mẹ Ái Tử, bao dung lòng biển lớn
Cha Đông Hà, nghĩa nặng núi Sài xanh
Em Gio Linh, tóc đôi bờ nắng gió
Anh ngã thù, ngạo nghễ giữa Khe Sanh

Đêm Mai Lĩnh, nhớ trăng ngàn cổ quận
Chiều Diên Sanh, mưa lất phất con sấu
Qua Mỹ Thủy, chưa khô đời áo trận
Buổi ta về, sao nhớ quá Ô Lâu

Dòng Bến Hải, ngậm hờn con quốc biển
Gió Nam Lào, thổi rục một trời đau
Nghe dĩ vãng nhấp nhô bờ Cửa Việt
Thương Ba Lòng chung thủy buổi vàng thau

Hiền Lương ơi! xin hẹn ngày trở lại
Áo khinh cừ hong nắng Cổ Thành xưa
Rượu Cồn Tiên, ta mời em uống cạn
Đón giao thừa: chung hát khúc đoàn viên...

Lời dặn dò khi mới cưới

Em đừng bỏ vào thùng rác
Những coupon sale off từ 50 tới 70 phần trăm
Biết đâu có thứ ta cần dùng
Trong đời sống dư thừa
Nhưng ta lại thiếu

Có điều muốn dặn dò em
Đừng mua những gì em thích
Chỉ mua những thứ em cần
Lỡ mai sau
Gặp đường cùng khốn khó
Em có thể
Bán, chiếc vòng thạch của cha
Cầm, đôi hoa tai của mẹ
Và nhớ đừng đổi họ thay tên
Những đứa con chẳng bao giờ có tội

Anh không muốn
Cuộc đời:
Đây thêm những lời xin lỗi
Như mỗi ngày gặp gỡ chung quanh

Còn, những vần thơ của anh
Là đóa hoa
Làm quà cho em ngày cưới
Là của hồi môn
Khi lạnh lòng em sưởi

Đừng bao giờ
Cầm. Bán : Giữa nhân gian.

Trên đường N. Druid Hill

Gửi Đặng Ngọc Như- Tống Hữu Hạnh

Mây tiêu hóa, dẫn mưa về rất vội
Gió bật lời han hỏi, lạnh nguồn cơn
Ta ngôn ngữ da vàng hai quốc tịch
Giữa ngã tư, đèn xanh đỏ chấp chờn

Đi lững thững trên vỉa hè phố lạ
Lòng khát khao thêm một chút quê nhà
Dầu rất nhỏ (hạt mưa từ sông núi)
Cũng ngọt ngào (vui từng bước chân qua)

Lá bức xúc, bay ngược chiều trong gió
Ai tha phương còn thả mộng bên trời
Cây vẫn đứng dù bão về căm lặng
Xin cội nguồn xanh mãi thảo nguyên ơi

Chim mất ngủ, gọi nhau về tổ ấm
Ngày cuối năm thương bóng đổ muôn chiều
Đời xuôi ngược, ta tìm ta gốc tích
Chỉ thấy đèn trên đường North Druid Hill ...
(Atlanta, cuối đông 2003)

Khi ta về

Gửi M.Hòa

Và bằng hữu trong những ngày khổ nạn

Khi ta về
Tóc em chớm bạc
Nắng đã phai trên đôi gó cát
Nên hai mùa thổi ngọn thu đông

Khi ta về
Cát lở bên sông
Vùng quy hoạch
Mộ bia đời nơi khác
Bông lúa chín thu mua từng hạt
Nước trên nguồn vết cạn phù sa

Khi ta về
Thương áo mẹ còm cha

Xưa đèn sách
Nay ra ngòi giữa chợ
Mệnh nghiệp trời cao định từ muôn thuở
Hay phận người sau buổi chiến tranh ?...

Khi ta về
Sẽ vuốt tóc em xanh
Đề yêu thương
Sẽ không bao giờ già trước tuổi
Đời có nhau
Ta đón đưa em từng buổi
Và mỗi chiều
Được nhìn tóc em bay...

Gửi, sau, trận lũ quê nhà

Gửi,
sau, trận lũ quê nhà
Chút mai nắng ấm
Chút hòa thuận mưa
Chút gió nồm, giữa ban trưa
Chút hương khói, buổi giao thừa đầu năm
Chút duyên thơ, ánh nguyệt rằm
Chút tình si, thuở trăm năm mặn nồng
Chút than bên bếp lửa hồng
Chút xanh màu lá, ruộng đồng cần khô
Chút đau, trên những nấm mồ
Chút thương, nhẹ, vành khăn sô cho đời
Góp bao nhiêu chút thành lời
Là ngàn hoa: nở, bên trời cố hương.

Qua núi

Anh như bó củi khô chờ lửa
Rực cháy bên trời, bữa nhớ em
Mai sau có kẻ về, qua núi
Nghe quạ lưng đồi kêu thất thanh

Hình như là thế

Thịt anh đâu phải Đường Tăng
Sao em để, những dấu răng ngọt ngào
Hình như là, giấc chiêm bao

Rát, đau, từ những tế bào thịt da
Hình như là, mới hôm qua
Mà nghe trong cõi người ta thì thầm
Em cười, mẫn nguyện, vô tâm
Ta lặn trên những vết bầm trăm năm
Hình như, từ đó, xa xăm...

Như cánh vạc mù sương

Người đã hiểu. Ta đại khờ. Chưa biết
Sớm muộn gì cũng có lúc phân ly
Cây trước gió. Muôn chiều. Đau gốc rễ
Một góc quạnh hiu. Ngã bóng xuân thì

Đời mấy khi có được ngày vui muộn
Rượu hân hoan theo dòng máu đi, về
Lòng đã cạn những lời tha thiết gọi
Mãi quê nhà, trôi một bóng sơn khê

Con chim lạ, đậu cành khô, biếng hót
Nhớ khung trời gió tủa những vàng bay
Ta mộng mị chi ngày xưa, cô sử
Vời vợi năm châu, bốn bể lưu đày

Đã muốn quên, chỗ ngàn năm, một giấc
Cứ sợ hoài cát bụi mãi còn đau
Không hằng cửu, cũng có lần hiện nghiệp
Sống quê người, mai một với ngàn sau

Vai trĩu nặng những ngôn từ đá tảng
Lớn khôn rồi không chết ở quê hương
Xin cho nhẹ. Một lần đi. Không hẹn
Để mai về : như cánh vạc mù sương...

Tình nguyện

Sao em thay áo giữa rừng
Để cho con bướm lừng khùng không bay
Sao em nằm ngủ giữa ngày
Anh không rượu, cũng choáng say một đời
Sao em thả lọn tóc rời
Vờn bay trong gió, rồi bời câu thơ
Em ngồi, làm dáng, lắng lơ
Anh ngoan ngoãn chết bên bờ hư vô.

Về rừng

Em đi sóng đôi miên trường
Ta về, lạ, những con đường xưa quen
Ngọn ngành trong, đục mây phen
Mưa sa, vàng, những ngọn đèn sau lưng
Ta như thẳng Máng thẳng Mường
Nghe cây lá rừng chào mừng cổ tri.

Quấy rầy

Không phải thời gian, lúc nào, cũng của riêng ta
Có khi tìm kiếm một khoảnh khắc tịnh yên
Như con chim cu, lẻ loi, nhưng hạnh phúc
Đứng gáy một mình
Trên dây điện cao thế phía sau nhà
Không phải thời gian, lúc nào, cũng của riêng ta
Có khi, kể cả em
Thời gian cũng bị cắt xén, đánh cắp, một cách oan uổng

Sự quấy rầy dai dẳng của đời sống
Cả anh, cả em, và chúng ta
Bị hụt hẫng, mất mát nhiều thứ...
Thí dụ:
Nửa đêm, đưa cháu nội dậy đi đái
Cắc cớ, đòi qua phòng ngủ với ông bà nội
Mất ngủ.

Cuối tuần, mới 7 giờ sáng
Có người đến nhà bấm chuông, gõ cửa
Buổi trưa, nhân viên hãng điện thoại gọi mời
Chỉ còn 69 cents một phút
Nhiều lần, I am wrong number, sorry
Mất thì giờ.

Ngày sinh nhật cho con
Chưa thổi đèn, cắt bánh
Có tin thân nhân từ Việt Nam qua đời
Bão lụt. Khó khăn. Tập tễ
Mất vui.

Nửa đêm, em thức giấc
Thấy anh ngồi tư lự

Bực mình hỏi
Khuya rồi, giờ này còn làm thơ cho ai?
Mất hứng.

Sao người bỏ ta, về

Gửi Hạ Thảo Yên

Ta tình thiệt. Hỏi điều, em không muốn
Có gì đâu. Dù muộn, vẫn hơn là
Em cứ nói. Cho dẫu lời ân hận
Biết đâu chừng sẽ nhẹ cõi lòng ta.

Môi cảm dỗ. Một thời, em độ lượng
Cho đời ta bùng cháy những lời thơ
Xưa phở vẳng, em về, khua guốc nhớ
Mà ngàn sau, vọng mãi, có ai ngờ.

Đêm dẫn độ, ngọn gió về han hỏi
Mỗi ơ hờ, tình cách, cứ xa thêm
Đâu còn nữa cây đời hoa kết trái
Nên chiều mưa, thu rụng lá quanh thêm

Ta vụng dại, ngậm ngùi xưa với bóng
Tình xanh xao, nghiêng một mảnh trăng thề
Ta tội nghiệp, bên trời, quay quắc nhớ
Đời đông vui, sao người bỏ ta, về...?

Mộng thu

Mộng từ trăm cõi phù sinh
Ngàn trăng hội tụ nguyên hình mê cung
Cuội ngồi gõ : tứ hành xung
Tàn khuya. Gió tạt. Lạnh lưng. Cây đa.

Phải chi

Phải chi em hát như chim hót
Đâu có ngàn sau những ngậm ngùi
Ta một bè mây chờ cổ quận
Đợi em về, đậu nhánh đời vui.

Phải chi tình ngủ yên như đá
Quên buổi nghiêng đời một bể dâu

Hỏi nhau tiên kiếp sao không hẹn
Tuổi sống bao nhiêu cũng bạc đầu.

Phải chi đời bỏ ta trong xó
Đâu chút danh hờ cũng trắng tay
Gặp nhau tàn cuộc trong hang núi
Mới hiểu vô thường mây trắng bay.

Phải chi mỗi bước đời lưu lạc
Khóc cười theo chén rượu chiều nay
Chờ ai mài kiếm khô dòng lệ
Tóc nhuộm trắng ngàn sao chẳng hay.

Phải chi không cách ngàn sông núi
Nương bóng quê nhà lúc vắng sanh
Ngủ thom bên mẹ hiền muôn thuở
Gió phát phơ bay lộng Ngũ Hành.

Ngôn ngữ

Ngôn ngữ của biển là sóng
Ngôn ngữ của gió là mây
Ngôn ngữ của rừng là lá
Ngôn ngữ quá khứ dựng thành tượng đá
Ngôn ngữ tình yêu sao em viết trên đôi má
Từng giọt hồng
Mực lấy từ tim
Sóng đã lặn
Gió đã im
Chỉ nghe tiếng lá xanh cựa mình, vừa hát
Tượng đá mỉm cười
Ngọt một tiếng chim.

Giọt lệ vu quy

Khóc cho đầy, giọt lệ nghiêng
Lăn trên má
rẽ hai miền hồng nhan
Bên bạc trắng, một chấm than
Bên phai màu nhớ
đá vàng mai sau
Bên cha mẹ, khúc ruột đau
Bên người xưa
buổi hẹn nhau:

bội tình !!!

Mười năm, ta về

Gửi Lê Phan-Huỳnh Văn

Mười năm, tình ngỡ chôn trong núi
Mỗi bước chân về, lạ, chốn quen
Em khóc giùm ta lời hạnh ngộ
Thương cát sông bồi, lở, mấy phen.

Ta về giờ chúng, cảm như hén
Đâu phải vô tình ngậm nỗi đau
Mười năm nhật nguyệt khai sinh lại
Mới hiểu nhau, lòng, một trước sau.

Mười năm đã đủ hay thêm nữa
Những cách chia đây, trong chén vơi
Tóc em bay giữa ngàn sương khói
Thôi dạt nguồn cơn cũng xé trời.

Tình anh chừ lạnh khô như đá
Em lớp rêu mờ ủ gió sương
Ai cười vỡ cốc, đêm tàn rượu
Vạn đóa vô thường nở ngát hương...

Gió xuân

Gió đang ở tuổi dậy thì
Vô tâm thổi ngọn nhu mì băng quơ
Hình như em cũng đợi chờ
Gửi thơm hương phấn động hờ môi ai.

Chỉ nghe nói

Chỉ nghe nói, phiên trời em lưu lạc
Nhánh cây đời, nặng trái oan khiên
Trên quê hương cũng còn lạ xứ
Huống hồ ta, đất khách dạt trăm miền.

Chỉ nghe nói, đôi lần, không gặp
Nguồn cơn em, nào dễ đã phôi phai
Sao gửi phận một đời trong gió
Đã đành như phước bắt trùng lai.

Chỉ nghe nói, có lời xưa buồn bã
Rụng theo ngày thành quách tiêu sơ
Ta hiểu được, chút lòng em chiu chắc
Bởi trăm năm cũng từ buổi tình cờ.

Chỉ nghe nói, nhưng không về thăm được
Dung nhan nào đợi mãi một người xa
Mai có dịp bên trời Nam trùng ngộ
Đôi mắt u hoài còn cháy thịt da...?

Huế và Em

Gửi Hồ Minh Dũng

Em không Huế
làm sao tôi biết
Buổi qua câu thơ tóc dòng Hương
Nón nghiêng che mát tình Đồng Khánh
Lòng xôn xao thuở áo trắng sân trường.

Em không Huế
làm sao tôi biết
Gió Nội Thành thổi khúc Nam Ai
Mưa tháng giêng ướt hoài nỗi nhớ
Người với thơ về thức trắng đêm dài.

Em không Huế
làm sao tôi biết
Ngọt chén tình hạnh ngộ ban sơ
Dấu trăm năm đá vàng chưa hẹn
Thuyền quyên ơi mai sóng vỗ đôi bờ.

Em không Huế
làm sao tôi biết
Buổi xa người thương dài miếu thâm cung
Em huyền hoặc như ngàn xưa bí sử
Huế và Em, tôi vẫn nhớ vô cùng...

Âm vọng

Tình đâu có buổi trùng lai kiếp
Mà để lòng nhau những đợi chờ
Thà như vách núi nghe âm vọng
Rào rạc nghìn thu sóng vỗ bờ

Nhóm lửa, mời nhau

Kính gửi những bằng hữu đã vĩnh viễn ra đi

Sao đất không níu chân ta
Núi không ngăn lại
Để mỗi bước chân đi
Dài nỗi nhớ quê nhà
Cũng có vàng trăng quê người sớm tối
Cũng một trời hun hút bóng chim xa...

Đêm nhớ núi, nhớ rừng, nhớ biển
Chén rượu chưa say, sao quy ngã giữa đời
Ai thất sủng kêu gào trong hóc núi
Máu xương nào để lại chôn ma trời ?!

Bàn tay khô bao năm cầm rựa
Mãi cuốc cây, bầm xối đất quê hương
Tìm hạt gạo cũng đỏ lòng con mắt
Sắn khoai lùi, lót dạ, cũng vô phương.

Mười ba năm, chưa lần cầm bút
Giấy là trời, mực là lá rừng khô
Ai viết sử giữa đêm cùng nguyệt tận
Mà buồn đau mọc trên những nấm mồ !...

Hãy cứ ngủ yên, những người bạn cũ
Giữa lớp rêu phong, đá núi gọi mời
Bao phần hận có bia người chứng tích
Thiên cổ ngậm ngùi, nguyệt khuyết hoa rơi.

Ta bắt quá, dạt trôi bờ cõi tạm
Cũng mong về nương nấu phía trời đông
Mưa có lạnh hồn người xưa đã khuất
Nhóm lửa mời nhau bên bếp than hồng...

Khởi tâm

Gửi Thái Tú Hạp

1.
Thời kinh ai tụng thom trời đất
Mà cánh chim về cũng ngủ yên
Sáng ra Bát Nhã bùng tâm thất
Rừng trắng ngoài sân : hạt lựu phiên

2.

Ra ngồi giữa nắng chang chang
Thân, Tâm định huệ
Hai hàng sùi tằm
Đã mờ con mắt đăm đăm
Chùa xa
gỗ
khúc tịnh rằm
thọ trai.

Tóc, trắng như đã một màu

Ánh trăng vỡ trên mặt ao xưa
Em tìm chi tháng ngày thơ ấu
Con chim lạ hót trong bờ đậu
Thuở yêu người ngọt giấc liêu trai.

Tóc em bay sợi ngắn sợi dài
Trôi như đám mây trời lãng đãng
Ta đá sỏi trong dòng suối cạn
Biết đâu chùng em hạt mưa sa.

Sững góc trời một bóng chim qua
Em nuôi tiếc một thời xiêm áo
Nếu ngày xưa không là con sáo
Thì đâu chờ có buổi sang sông.

Nhớ cô hương, luống cải trở ngồng
Mẹ lấy giống mùa sau gieo tiếp
Tiết lập xuân chắc em về kịp
Gió nội đồng thơm lộn tóc bay.

Mấy mươi năm đâu phải một ngày
Em sừng sốt tóc vừa chớm bạc
Cội mai xưa hoa vàng lác đác
Sao không còn tứ quý quanh năm?

Được mấy lần trở lại về thăm
Em bật khóc thương đời con gái
Đường không xa sao lòng ái ngại
Tóc, trắng nhòa loang mặt ao xưa...!

Mùa thu gọi tình

Yêu từ nguyên hạnh ban sơ
Ngày xưa vàng áo, bây giờ vàng hoa
Đã đành cách mặt lòng xa
Thì thôi chút nghĩa cũng là bao dung
Tình đi không biết hành tung
Câu thơ vô nhiễm vi trùng chiêm bao
Rừng thu vàng, lá lao xao
Bậu ơi chén rượu hồng đào phân ly
Rót người một chút tình si
Rót ta đây, tiếng từ quy, đêm tàn.

Ước giặc

Ước giặc hồi mô về cố quận
Mai nở vườn xưa, lộng gió Thu Bồn
Ta khăn đóng áo dài, ra trước ngõ
Đón em về như mới buổi tân hôn.

Nhớ về quê hương, một thời

*Gửi Hoàng Lộc, Phan Xuân Sinh, Trần Trung Đạo
Trao N.T. Ý Thơ*

Quê hương em, không có câu Quan Họ
Chẳng điệu Nam Ai, ru trừ tịch Thu Bồn
Chỉ có tiếng hò khoan, đêm trăng giã gạo
Buổi hẹn đầu, sao ta dại, em khôn...

Lụa Mã Châu, màu mỡ gà óng mượt
Quê dâu tằm, em cô Tấm hiền ngoan
Ta mắc cạn, bởi sợi tình em buộc
Trên bến đời chưa biết những đa đoan.

Mây Núi Chúa lững lờ thương Hòn Kẽm
Xa mẹ cha từ buổi ấy theo chồng
Bên gốc rạ, câu chuyện đời, nửa buổi
Mì Cẩm Hà thương gạo chợ nước sông.

Đã lâu rồi, em còn nhớ hay không?
Chuyến đò ngược đưa ta về Trung Phước
Thuận vợ, thuận chồng, chuyện chi mà chẳng được
Anh cùng em xuống biển lại lên nguồn.

Cũng lâu rồi, ta thềm bữa canh suông
Bấp vàng nghệ, con thính chuông Cửa Đại
Cá hồ tươi thơm lụng mùi dưa cải

Thật xa rồi mà cứ tưởng hôm qua.

Em nhắc ta chi, thêm nỗi nhớ nhà
Không có khói lò vôi, mà sao cay mắt
Chừ cố hương trùng trùng xa lắc
Chim lia rừng, quay quắt cội nguồn xưa...

Nỗi buồn

Ta treo nỗi buồn già
Trên cành cây cô thụ
Em, loài chim di trú
Hót chi lời ăn năn

Ta treo nỗi buồn già
Từ bao năm im lặng
Em, mộng trường xa vắng
Có hôm về ngân ngơ

Ta treo nỗi buồn già
Lũng lơ như trái đất
Em, địa đàng có thật?
Sao trời đất bơ vơ !

Ta treo nỗi buồn già
Đong đưa ngày đã hết
Một sớm mai cây chết
Để lời trên nhánh khô ...!

Tạp thi

1.
Ai?
Tà thi
Thì ra
Chẳng phải người
Chẳng phải ma
Ngồi cười
Miệng tòa loa

2.
Mâu thuẫn
Nói gì anh cũng hồ nghi
Hẹn nhau ở cửa A Tỳ : anh tin

3.

Đám cưới
Tay em đeo nhẫn, cổ đeo vòng
Sao dây thê tử, lại trông cho anh ?!!!

4.

Tình em
Tình em có bữa, điên như gió
Thổi bật hồn ta xuống huyết mô.

5.

Không hiểu
Em cười ta nghĩ chưa ra
Là mai sau hẹn, hay là tiền duyên
Em cười một nụ, rất riêng...

Em cười nửa thật nửa chơi
Họa may chỉ có ông trời hiểu cho
Mai sau đáy biển tìm, dò...

Phận mình, như tiếng quạ kêu

Cha mẹ sinh ra
Vốn ăn cục nói hòn
Cũng một thời góc biển đầu non
Làng quê cũ, bao lần sơ tán

Ta đâu phải anh hùng hảo hán
Lỡ vận thất thời, lên núi đốt than
Hơn mười năm khổ nhục cơ hàn
Ruộng cạn, đầm sâu, chân bùn, tay lấm

Em thủ phận, một đời Cô Tấm
Bếp cơm chiều, không đủ ấm hương xưa
Tình chưa về, trời đổ cơn mưa
Ta biết chắc, lòng em vừa sũng ướt

Ta đâu phải Tử Thôi ngày trước
Hổ thẹn lòng từng bữa mưu sinh
Dòng Mịch La có chày dài qua mấy núi
Thì chắc chi, ta đã dám trầm mình

Không còn nước lấy chi ta tát
Thương hải tang điền, vận mạc gieo neo

Hồn đã chết, xác thân còn trụ bám
Giữa quê nhà, thêm, một tiếng quạ kêu !...

Ngày, tháng, để đời

11/9/2001

Ngày, tháng, để đời
Cho những ai
Muốn nhớ hay không muốn nhớ
Giờ phút kinh hoàng man rợ
Nỗi đau chung cho cả loài người
Vỡ ngang trời ngàn giọt máu tươi
Bao nhiêu thân vùi trong biển lửa

Ta biết chắc
Sẽ không còn nữa
Những giọng cười ngạ quỷ, bên kia

Từ tro tàn
Sẽ dựng thành bia
Ngày, tháng, để đời
Khắc trên mộ chí
Cái đau chung của đầu thế kỉ
Nhắc nhở người không có trái tim

11/9/2001

Ngày, tháng, để đời
Cho những ai
Muốn nhớ hay không muốn nhớ
New York hồi sinh
Sẽ có trăm ngàn hoa nở
Được tưới bằng những giọt nước mắt chia buồn
Từ những trái tim
Ở khắp mọi miền trên trái đất...

Atlanta, Đêm 11/9/2

Không lẽ cách, mười năm là biệt

Bên tách trà, một ly cà phê
Gói thuốc lá chỉ còn dăm điếu
Buổi sáng dậy, hình như còn thiếu
Tiếng ai cười trong những giấc mơ...?

Nghe tiếng gà xa lác xa lơ
Gáy mỗi sáng trong vườn quê ngoại
Tuổi thơ lẩn nhanh như hòn sỏi
Trên dốc đồi, tóc đã hoa râm.

Chuyện ngày xưa, một thuở thăng trầm
Hai mươi năm đổi dời ly tán
Chén rượu cay âm lời tản mạn
Mái hiên đời, sớm tạnh chiều mưa

Em đã về thăm lại quê chưa ?
Không lẽ cách, mười năm là biệt...!
Chim vẫn nhớ rừng xưa tha thiết
Huống chi người một cảnh hai quê

Ai ra đi, không buổi hẹn về?
Mây tụ tán đôi bờ nhân thế
Cám ơn sông một đời ra bể
Tạ ơn nguồn làm hạt mưa sa.

Anh ngồi tựa cửa ba sinh

Thấy người về. Giữa đêm mơ
Gác chân chữ ngũ, nằm chờ sớm mai
Khung rêu về bám hình hài
Thu đông từng giọt tàn phai xuống đời
Chờ người cánh vạc mù khơi
Có trăm năm, nặng một lời nghĩa nhân
Chờ xa, hơn đợi chờ gần?
Sóng chao một bóng phù vân chập chờn
Hẹn thề gió chiếc mưa đơn
Mà nghe đau, những nguồn cơn dặm tình
Anh ngồi tựa cửa ba sinh
Còn em, như khách, vô tình, vãng lai.!!!

Ngẫu hứng đêm xuân

Dừng xe, vào đậu bên đường
Câu thơ ngẫu hứng, dị thường, tạt ngang
Nghe mùa xuân đã rộn ràng
Ô kia em,
buổi trắng ngàn lộng hoa
Đường về. Xa lộ. Minh ta
Đóa nguyên xuân

chợt nở oà
giữa đêm...

Hương nguyệt

Em đừng đợi, lửa tàn, đêm hạnh phúc
Cứ yêu người như từng đã yêu ta
Em sẽ hiểu những điều không thể hiểu
Trái tim kia là quả đắng thật thà.

Đâu cần thiết phải lòng khô tóc bạc
Mưa nắng bên trời cũng đủ tình nhau
Xin hoa nở, một lần trên nhánh đại
Nào đi về thơm thảo tới muôn sau.

Ta làm khổ những vản thơ vô tội
Bởi yêu người nên chữ nghĩa hoang vu
Lời chúc đầu xuân ngại ngần muốn tỏ
Sợ hanh hao hương sắc bóng sa mù.

Chuyện đã cũ. Đừng nhắc hoài. Thêm mới
Đã đời riêng. Sao còn mãi tình chung ?!
Ta thất lạc trong vô cùng nỗi nhớ
Gỡ trăm năm. Thêm rối sợi tương phùng.

Thư viết tháng giêng lộc vừa hé nụ
Em hồi xuân thơm gió lộng mười phương
Dẫu xa cách cũng chỉ lòng hương nguyệt
Chúc mừng em, như đời đã vô thường...

Có thể

Có thể, những vản thơ của anh
Sẽ làm cho lòng em bối rối
Nếu không có cơn mưa chiều nay, rất vội
Làm sao em khuây khỏa trong lòng?

Có thể, những vản thơ của anh
Làm cho em không tròn giấc ngủ
Chẳng dễ dàng đâu, lòng em tự thú
Đã có lần yêu gã làm thơ?

Có thể, những vản thơ của anh

Sẽ theo em, về trong căn gác nhỏ
Ôi hạnh phúc biết bao, dù một đêm ở trọ
Rồi mai sau bay lất phất bên trời...!

Có thể, những vần thơ của anh
Biết đâu có lần em bật khóc
Khi đứng trước gương gỡ từng ngọn tóc
Mới hay, tình đã chín muộn màng...

Đời

Cái khó, vẫn còn đó
Sao chưa ló cái khôn
Gian nan, khổ lụy dập dồn
Mới hay cái khó

lưu
tồn
cái ngu

Hỡi người xưa

đã ngàn thu

Hỏi cho ra

cái trâm phù:
vô duyên...

Nỗi mình

Đồi núi cao, leo hoài không tới
Chấp chới trời, sương mẫn thiên bay
Sá chi gang tấc ta thua thiệt
Mà trách cho cùng cuộc bể dâu

Ngồi lưng lững giữa triền thiên cổ
Hát rong tình hành giả ngao du
Kìa con bướm trắng hay ta đó
Vỗ cánh muôn xa giữa mịt mù...

Năm Ngọ, nhớ tuổi đời

*Gửi những Nhâm Ngọ đã chôn chân
để quên một thời lận đận...
Và Ý Thơ.*

Ta, con ngựa không hay
Sao mỗi ngày mỗi chướng ?...

Em hiền thực, ta một đời ngang bướng
Tội tình em, từ buổi theo về...

Ta, con ngựa đăm mê
Hí lộng trời rong ruổi
Xưa thất chí, bỏ đời lên núi
Những mười năm khổ lụy em chờ.

Ta, con ngựa sa cơ
Nhớ bóng cò trận mạc
Hồn thiên cổ, quay cuồng trong gió cát
Đâu người xưa, thấu được oan trường !...

Ta, con ngựa không cương
Giữa vô thường nhật nguyệt
Vó câu ngàn xa...làm sao em biết
Sống quê người hay chết ở quê cha ?!!!

Nẻo nào

*Thân gửi anh Trần Kỳ Võ
Nguyễn T. Thảo An*

Nẻo về,
ngút cánh chim xa
Nẻo đi,
nuơng bóng quê nhà hanh hao
Nẻo người,
đất rộng trời cao
Nẻo tâm,
thịnh nộ máu đào chẻ đôi
Nẻo em,
trăm ngã thề bồi
Nẻo ta,
quanh quẩn luân hồi tử sanh
Nẻo thơ,
chữ nghĩa vận hành
Nẻo thương,
chấp vá ngọn ngành dỡ dang
Nẻo đời,
còn lại chắm than!
Nẻo tình,
khấp báo hai hàng lâm chung
Nẻo nào,
đặt trước dây cung
Đầu tên. Mũi đạn. Cuối cùng : Biệt tăm...

Đóa hoa cho năm 2002

Ở đất nước tôi
Khi những cô gái ra đường
Phóng xe giữa lòng đô thị
Cũng che mặt bằng tấm khăn nhỏ
Nhưng chỉ để bảo vệ da và chống bụi
Không như phụ nữ ở Afghanistan
Quàng tấm khăn phủ đầu
Suốt đời trong tầm nhìn giới hạn

Đâu phải bom mìn hay súng đạn
Mới nổ tung được thành lũy quyền thần
Ngày lẫn đêm âm binh dày đặc
Thời buổi này người và quỷ dung thân ?!

Đạn nổ xa hay đạn nổ gần
Mọi màu da nhưng máu trong tim cùng đỏ
Hận thù nguyên sơ thịt xương còn đó
Người khác người chỉ một trái tim khô

Mỗi cành hoa đặt trên những nắm mồ
Từ Kabul - Sài Gòn - Washington - New York
Ta sẽ nghe giữa trời xanh chim hót
Hồn ai bay trong cõi vĩnh hằng...

Đến bao giờ, không còn chia biệt, cách ngăn?
Lòng sẽ nói từ vạt tấm khăn tháo gỡ
Đóa nguyên xuân hương tình rộ nở
Trên cành thơm nhân loại chung nguồn...

Tuyết

Ở đây không gió mùa Đông Bắc
Chỉ tuyết rơi đầy lúc nửa đêm
Sáng ra đầu ngõ nghe ai hỏi
Sao tóc trên đầu cũng trắng thêm ...?

Mùa thu và em

Mùa thu vàng, rất tự nhiên

Mùa em xanh, hạt lựu phiến trang thơ
Tâm chồi nhánh, lá tình cờ
Ngày em xa vắng. Bất ngờ héo khô
Trăng đong đưa. Sóng nhấp nhô
Nghe mùa thu tới, cơ hồ mùa em ?

Chút tình riêng buổi cuối đời

Ta còn nhớ, như đinh đóng cột
Một thời bắn chim, câu cá
Đôi chân trần bương trên gộc rạ
Cánh diều bay êm ả trên đồng
Tan học về, u mọi, tắm sông
Cùng lũ bạn một thời sách vở
Nghĩ mãi xanh như hàng me trước chợ
Có ai ngờ thời buổi chiến tranh
Ta như dòng nước cuốn nhanh
Hòa vào biển lớn
Áo mũ quân trường
Thời gian chưa đủ hiểu hận thù
Đạn rớt, bom rơi
Trăm ngã đời ly tán
Mấy mươi năm tao loạn
Đất không còn chứa đủ máu xương
Buổi đầu tranh, trường đóng cửa, kẻ xuống đường
Nghiep ông cha bây giờ con cháu trả ?...
Cuộc nổi da, phải chi người xa lạ
Chỉ đau lòng đất nước cỏ cây
Khi ngọn cờ quy ngã không hay
Hơn mười năm trong khổ nhục tù đày
Mới hiểu được, hạt muối từ đâu mà có
Em lặn lội kể chi ngày gian khó
Gói bột, miếng đường, chiu chắt thăm nuôi
Tháng năm dài chạy ngược chạy xuôi
Đêm nhóm lửa ngậm ngùi xưa với bóng
Ta ở núi mà nghe ngàn con sóng
Vỡ trong hồn, gió tạt, mưa sa
Tuổi bốn mươi sao bỗng khóc òa
Tiếng vượn hú dưới trăng tà lán trại

Ngày ta về, lòng sao ái ngại
Phố phường này đâu phải ngày xưa
Em dải dầu một nắng hai mưa
Ta sưng sốt, tóc cũng vừa chớm bạc
Gió vô tâm, mở khai lời bát ngát

Câu tự tình lục bát buổi ban sơ
Thương em chín đợi mười chờ
Ngọt tình sum họp mà thơ ghen lời
Mai sau góc bệ chân trời
Chút tình riêng, buổi cuối đời: tặng em.

Lòng ướn như mây

Buổi về, lòng ướn như mây
Sầu treo ngọn gió, nghiêng bay sợi tình
Chim chiều gõ, khúc chân kinh
Vỡ trong mưa, một bóng hình, lệ sa
Giọt rơi mờ cõi ta bà
Hạt bay nhạt nét phù hoa cõi người
Đã đành trong héo ngoài tươi
Gượng trăm năm, một nụ cười, làm khuây
Buổi về : Lòng ướn như mây...

Tâm khúc cho Mẹ

Kính dâng Thân Mẫu

Sông núi thảo thơm
Sinh ra Người, cũng hiền như cục đất
Thời buổi chiến tranh
Mẹ bỏ làng xa Thi Lai - Hà Mật
Canh củi một đời, cũng nhắm mắt ra đi
Quê hương dâu tằm, xưa đẹp như nét Đường Thi
Con kén nhà tơ, tội tình chi đứt đoạn...!

Tuổi ấu thơ, lớn lên gặp thời ly loạn
Nghèn nghẹn trong lòng, ai hát điệu hò khoan
Tiếng hô bài chòi, về nghe ngân dài cho tới sáng
Nghĩ tội cho con Nhì Nghèo, một kiếp long đong

Lúa Ba Trống, đợi giọt mưa mới chịu trở đồng
Gió nồm thổi hiu hiu đón mùa cá biển
Mỗi sớm tinh mơ ra đồng thấy con chiến chiến
Chiều gánh củi về chim én liệng đầu non
Khốn khó bao năm mà tình nghĩa mãi vuông tròn
Lòng của Mẹ, che một đời con bóng mát...

Sáu mươi năm sau, hai mái đầu cùng bạc
Một quê người và một ở quê Cha
Tiết lập xuân chim hót ở sau nhà

Lòng bồi rối, đứng nhìn mây tứ hướng
Cổ thổ xa xăm vẫn còn nghe âm hưởng
Sóng quê nhà rung rúc gió Sông Thu
Chiều mang mang lá dội giữa sương mù
Tiếng ai hát như lời ru của Mẹ
Con hạnh phúc khóc như thời rất trẻ
Uống ngược nước mắt vào lòng : cho mặn tình con

Một ngày bỗng xế

Gửi Đinh Trâm Ca

Đến bao giờ người đưa ta qua
Bên kia sông đâu phải là nhà
Mưa nghiêng bay một trời nhưng nhớ
Chưa cuối đời mà đã chia xa...?

Nước mắt nào người chia cho ta
Nước mắt nào tình em phôi pha
Chưa trăm năm một ngày bỗng xế
Cũng muôn trùng như sóng cuốn xa

Ta đã ngồi nhiều đêm trong mưa
Ru cơn đau thân phận lọc lừa
Nghe nhân gian ngó lời hiu hắt
Chỉ riêng mình hay đã ngàn xưa?...

Buổi ta về, lòng ướt như mây
Em cơn giông khua động tình đầy
Xưa âm vang một trời hoang phế
Máu xương rên thương tích thơ ngây...!

Gọi trăng

Kìa trăng đã ngủ trên sông lạnh
Mà sóng khua dồn chẳng tỉnh ra
Thuyền ai khuấy động trong đêm vắng
Trăng bực mình. Trăng lẫn rất xa...

Cõi thơ

Gửi Thành Tôn

Thơ cải tán
đem chôn ngoài biển cả
Để muôn đời

xanh dưới đáy đại dương
Lỡ mai sau
đất trời kia khắc nghiệt
Thơ vẫn rạt rào
trên bờ bãi quê hương...

Nhớ Huyền Trân

Con sâu nằm, giữa nụ hoa
Khi không thức giấc, khóc òa trẻ thơ...
Huyền Trân ơi, buổi tình cờ
Mới hay cốt nhục, thăm tò sử xanh
Một nguồn cơn, mấy lũy thành
Mạn thuyền reo
trông năm canh
thúc đòn...

Tình em, tịnh thất đời ta

Anh ngại ngục, cũng như trái tim em
Đã bao lần đi hoang và lỗi nhịp
Đêm rất vội giấc mơ chưa về kịp
Nên suốt đời bán tín bán nghi

Đã dặn lòng nhưng cũng có đôi khi
Cứ ngỡ vực cả trăm điều có thật
Lúc chung cuộc không còn gì để mất
Thắm thía đời thêm một nỗi hoang hôn

Đâu phải tình như hoa bướm vô ngôn
Sao cứ mãi đùa vui trong nắng gió
Anh đứng sững giữa huy tà đâu đó
Phiên trời người mơ một bóng thiên di

Bước chân về, sao cứ ngỡ bước chân đi
Đâu quán trọ âm hương xưa trù mật
Có phải tình em bập bùng đêm tịnh thất
Để suốt đời anh yên nghĩ dài lâu ?...

Bất ngờ

Em đi bốn hướng, mười phương
Mai sau ngõ hạnh, lều sương ta chờ

Mời chén rượu
Đọc bài thơ
Tình về như bữa, bất ngờ, tình đi...

Thêm, một đóa hồ nghi

Mưa không giữ, chỉ cầm chân em lại
Qua đêm này, bên bếp lửa thương yêu
Ta thân củi, ướt mềm, tro cũng lạnh
Không biết tình còn cháy được bao nhiêu?...

Đừng hỏi ta, những điều em nghi hoặc
Đã lâu rồi Chúa có nói gì đâu
Phật thiên tọa, mấy nghìn năm tịnh khẩu
Chẳng thà như vụng đại buổi ban đầu.

Dù cõi tạm hay vĩnh hằng cũng vậy
Hỏi làm chi tiền kiếp thuở nguyên sinh
Xin đắm đuối, một lần, cung dục vọng
Để ngàn sau một chỗ, chỉ riêng mình.

Từ vô thí, hạt bụi nào sinh, diệt
Ta mấy lần hóa kiếp ở trần gian ?
Mai nếu được, chỉ làm thân bướm lạ
Chập chờn bay trong cỏ nội hoa ngàn

Thôi đừng khóc, bởi tình kia sẽ lạnh
Hạnh phúc nào không có lúc chia ly...!
Ta biết chắc, buổi đời em tinh khiết
Đã nhú mầm, thêm, một đóa hồ nghi...!!!

Vô lượng

Đâu phải vô tình, em gió chướng
Đời ta chiếc lá cũng thơ ngây
Em như khăn lụa trên mâm quả
Ta giọt tào khê, chén rượu đầy

Em khóa cửa, tình ta đứng đợi
Không chờ sao có buổi trăm năm?
Biết em sẽ có ngày vô lượng
Nở giữa rừng mai một đóa rằm...

Mẹ và dòng suối

Dưới khe con suối nói gì
Mà sao giọng, cứ thắm thì đầy vui
Nước trong nguồn đổ biển khơi
Ngàn năm vọng mãi những lời Mẹ ru

Đêm nằm mộng tưởng

Chôn sông: nổi buồn bao năm
Tưởng quên. Lại nhớ. Đêm nằm chiêm bao
Ruộng phèn, đồi thấp, núi cao
Hạt cơm công sản, muối chào đẩy đưa
Đi, về một cõi nắng mưa
Ngày dư lao động, tối thừa kiểm tra
Gốc cây, bờ ruộng là nhà
Đêm nằm thao thức, xương da nhọc nhằn
Lượng đời còn chút gió trăng
Có tử sinh, có vĩnh hằng mai sau ?
Quê người tuyết phủ trắng phau
Gai đâm. Máu chảy. Thốn đau. Giật mình...

Mượn

Về Tổng Hữu Hạnh - Du Mỹ

Mượn đời
(gửi tạm xác thân)
Mượn đất
(khi chết một lần rồi thôi)
Mượn trăng
(giữ tiếng thề bồi)
Mượn hoa
(nở, giữa núi đồi ly tan)
Mượn thơ
(làm cánh chim ngàn)
Mượn cây
(làm tổ an nhàn qua đêm)
Mượn trời
(làm gió theo em)
Mượn mây
(thơm giọt mưa mềm bờ vai)
Mượn hương
(ủ nét tàn phai)
Mượn trăm năm

(tiếng thở dài từ đây...)

Trả

Trả đời
(ân lượng bao dung)
Trả đất
(cát bụi, lạnh lùng nguyên sơ)
Trả trăng
(lại chỗ em chờ)
Trả hoa
(hoa có bao giờ còn tươi)
Trả thơ
(vắng tiếng em cười)
Trả cây
(bóng đổ quê người hoang liêu)
Trả trời
(mưa sớm nắng chiều)
Trả mây
(lơ lững những điều không đâu)
Trả hương
(thơm, khúc kinh cầu)
Trả thiên thu
(luy, giọt sầu trần ai...)

Trăng xưa

Mai đời còn chút huệ tâm
Xin bay như giọt lệ thấm trong mây
Dẫu em tát cạn : tình đầy
Vẫn nguyên- một bóng- trăng gầy- long lanh...

Giả hữu

Ngọt như mật,
Đắng như hoàng liên
Khi vui hoan lạc,
Khi điên tâm rồ
Nỗi đời gió tạt mưa xô
Thời kinh Bát Nhã: tâm Bồ Tát thơm
Nỗi người đã cạn nguồn cơn
Tù trong Ngũ Uẩn,
Cắm hờn trở hoa

Sắc, không, vọng nghiệp la đà
Chân mây. Một bóng quê nhà: Có - Không ...

Sám hối

Tối nghe Thủy Sám tâm chưa tịnh
Chiều niệm Di Đà nghiệp mãn viên ?
Nhờ em tiếp dẫn ta siêu độ
Trong cõi vô thường: một chỗ riêng.

Quê ngoại

Con quạ đậu trên cánh đồng
Đợi màu xuân hay trốn mùa đông ?
Có người đi qua, dừng lại
Quay đầu bái tổ, bước qua sông

Con quạ bẻ bắp bãi hoang
Thương hoài quê ngoại khúc hò khoan
Chừng nghe đêm trường ai khóc
Hương hỏa cho ông : trắng bạc ngàn !...

Đoạn kết

Bến hạnh phúc
không bình yên
như sóng
Tình niêm phong
từ độ nước xa nguồn
Em đừng đợi
buổi trăng tàn, còn chi hương phấn
Cứ yêu đi :
Để thấy đời vui
Và có lúc :
Cần buồn ?!...

Giấc lạ

Còn ta,
giấc lạ đêm trường
Đầu quay về núi chân phương một lời
Thịt xương dù ở muôn nơi
Hồn về nương bóng mây trời quê cha

Nắng tình héo đọt khô qua
Mưa xuân bồ ngọt sau nhà trở bông
Lay trời Xuân, Hạ, Thu, Đông
Ta một nhánh, giữa vườn hồng nhà ai...

Biết

Biết cho,
và biết cảm ơn
Biết đam mê,
buổi tình thơm đầu đời
Biết mang tiếng
biết chịu lời
Biết,
khi đã biết
hết đời còn chi ...?

Bồng lả vô cùng một chỗ quen

Gửi Huỳnh Ngọc Lộc

Ta ngồi giữa phố xưa thân thiết
Bồng lả vô cùng một chỗ quen
Còn ai bằng hữu sau dâu bể
Vẫn ngát trong bùn một đóa sen.

Vệt nắng

*" Thiên sanh nhơn, hà nhơn vô lộc
Địa sanh thảo, hà thảo vô căn "*

Sân tình vệt nắng chia hai
Bên thô thiên cổ, bên đài cát hoa
Gió từ trăm cõi muôn xa
Về vui chẳng biết đâu là thổ ngại
Lộc đâu riêng của đất trời
Sao ta khắc nghiệt nón cời che mưa
Đi, về, so bóng xế, trưa
Hốt nhiên
đau
khúc ruột thừa
vạn niên.

Lục bát, chiều

thân gửi Thái Tú Hạp, Nguyễn Chí Thiệp

Xuống hàng
quên lững
chăm câu
Bài thơ lục bát
không đầu không đuôi
Nửa ta trong dạ bụi ngùi
Nửa em còn chút tình vui bên trời
Xanh ngàn sóng vỗ trùng khơi
Trắng muôn năm cũ mây trời còn bay
Thơ chín mùi, rượu đã say
Nhớ, quên, oan khổ, tháng ngày nổi trôi
Lòng em, bờ cát tình khô
Ta, sông mây nhánh, tình bồi chỗ mô...?
Bãi chiều giọt nắng vàng khô
Gió lay, rụng, giữa mặt hồ long lanh
Biển tình lục đục màu xanh
Biển đời bát quái ngọn ngành tại tâm
Ai ngồi niệm chú lâm râm
Nhân gian trắng, khúc nguyệt cầm canh thâu
Đã đành sau cuộc bể dâu
Bài thơ lục bát hai đầu so le !!!

Ta đi

*Về Quê Hương Quảng Nam Đà Nẵng
và Bằng Hữu đã chung một thời lao lý.*

Ta đi, nhưng vẫn quay nhìn lại
Để hẹn câu về, dẫu rất xa...
Mẹ cất giùm con lời hứa vội
Trăm năm vẫn một bóng quê nhà

Ta đi, thương tích còn nguyên vẹn
Từ buổi lao tù huyết đã khô
Hỡi ơi ! bằng hữu xưa ly tán
Ta vẫn còn kinh những huyết mờ

Ta đi, đâu phải xa biên biệt
Mà cách chia từ những đối gian
Không qua trường ái làm sao biết
Chỉ sát na thôi lửa bạo tàn

Ta đi, hàng quán xưa thương tiếc
Khoai, sắn, nướng đôi tuổi ấu thơ

Đất quặn đau từ nơi cắt rốn
Ngàn dâu ai thả bóng trắng chờ

Ta đi, còn khắc trên da thịt
Muối, vắt, rùng thiêng, dấu ấn cùm
Nhớ câu bã ngạn ngày xa xứ
Ngàn sau ai kẻ khóc thương giùm

Ta đi, máu chảy sau phi đao
Mắt mẹ không hồn ngơ ngác trông
Trong tay hộ chiếu như bùa mệnh
Không lẽ muôn đời bỏ núi sông

Ta đi, đá sỏi chưa thành gạo
Đà trống chiêm đờn phủ áo quan
Giọt máu trường sơn thấm thấm chảy
Tượng đài cũng khóc buổi quan san

Ta đi, không biết nơi nào đến
Chỉ núi sông người lạnh nhạt thêm
Bước đi mỗi bước lòng cay xé
Ước chi mai chân cứng đá mềm

Ta đi, mà tưởng như còn ở
Trong dấu yêu xưa một mái nhà
Có nắng hàng cau chim sẻ gọi
Chiều về em hát khúc hoan ca

Ta đi, đã những mười năm chẵn
Quay quác mai chiều một giấc mê
Lưu lạc tha phương lòng đã dạn
Từ buổi ra đi: có hẹn về...

Mai sau

Qua bờ, sóng vỗ, thuyền trôi
Biết mai sau, có luân hồi hay không ?
Thuở còn trời đất mênh mông
Áo phai đã nhuốm bụi hồng đam mê
Dù câu bã ngạn đi, về
Nghe tà huy gọi, bốn bề hư không

Lạnh trời Tây, mưa trời Đông
Đưa nhau chia một chữ đồng tịch liêu
Quan hà thổi ngọn hiu hiu

Thân, tâm rồi cũng mai chiều lưỡng phân
Hạt bay mờ cõi hồng trần
Hạt về tịnh giác chuông ngân đạo từ
Lượng tình cát bụi chân như
Trả ta tiền kiếp ẩn cư quê nhà
Suối rừng ngọt tiếng chim ca
Thơm lòng đất mẹ phù sa đôi bờ
Ngũ hành, tụ, tán, câu thơ
Bay trong trời đất đợi giờ vãng sanh

Lời cuối

(Ai sẽ đọc giùm tôi, lời cuối)

Khi tôi chết, xác thân này đã trả
Vương bận gì cát bụi những ba sinh
Người ở lại góp, chia, lời an ủi
Chờ mai sau, bia mộ có tên mình

Khi tôi chết, đất nơi nào cũng vậy
Thịt xương này đâu trở lại quê hương
Nơi sông núi mạch nguồn tôi cất rốn
Là trăm năm người hát khúc đoạn trường

Khi tôi chết, không có lời di chúc
Chỉ lượng đời nhang khói tỏ lòng nhau
Người hoan hỉ thứ tha điều khó hiểu
Đóa nguyên xuân bờ giác mãi tươi màu

Khi tôi chết, xin ghi lòng tạc dạ
Cám ơn người bao nghĩa nặng tình sâu
Xin đừng khóc, huyết mồ tôi sẽ lạnh
Linh hồn kia không ra khỏi địa cầu ...!

Nhạc:

Đêm Tháng Tư, thơ Xuyên Trà, Tống Hữu Hạnh phổ nhạc
Một Ngày Bông Xé, thơ Xuyên Trà, Nguyễn Tất Vịnh phổ nhạc
Thương Về Quảng Trị, thơ Xuyên Trà, Trần Ngọc Mỹ phổ nhạc
Khi Ta Về, thơ Xuyên Trà, Tống Hữu Hạnh phổ nhạc
Ta, Tuổi Con Ngựa, thơ Xuyên Trà Tống Hữu Hạnh phổ nhạc

Mục lục

Xuyên Trà

Nhà thơ. Tên thật **Nguyễn Ninh**, bút hiệu khác Nguyễn Bình Phương, Phan Hội An, sinh ngày 27 tháng 01 năm 1942 tại Xuyên Trà, Duy Xuyên, Quảng Nam. Cựu Sĩ quan Việt Nam Cộng Hòa, khóa 20 Bộ Binh Thủ Đức. Đã làm việc tại Trung tâm huấn luyện Hòa Cầm Đà Nẵng và Phòng 2 Bộ Tư Lệnh Quân đoàn I. Sau 1975, bị tập trung 12 năm. Đến Hoa Kỳ cùng gia đình năm 1991. Hiện định cư tại thành phố Atlanta tiểu bang Georgia Hoa Kỳ.

Khởi viết năm 1960. Có bài trên tạp chí: Văn, Khởi Hành, Văn Học, Hợp Lưu - Sông Thu - Sài Gòn Times....

Tác phẩm đã xuất bản:

Ngọt Đau Nổi Nhớ (thơ, 2000), Thêm-Một Đóa Hồ Nghi (thơ, 2004).

liên lạc: xuyentra @ yahoo.com

(Tác Giả Việt Nam –Lê Bảo Hoàng)

